č. j. 4 As 27/2003-77

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy ve věci žalobců **a) S.K.**, **b**) **Ing. arch. J. K.**, a **c) F. M.**, všech zastoupených JUDr. Sylvou Rychtalíkovou, advokátkou, se sídlem v Praze 10, Kodaňská 521/57, proti žalovaným **Krajskému úřadu Pardubického kraje**, Komenského nám. 125, Pardubice, na nějž přešla působnost bývalého Okresního úřadu Pardubice, a **Magistrátu města Pardubice**, Štrosova 44, Pardubice, za účasti zúčastněných osob 1. Mgr. J. H., a 2. Mgr. J. H., o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 30 Ca 146/2002, 30 Ca 189/2002, ze dne 19. dubna 2003, spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku

takto:

I. Kasační stížnost se ve vztahu k výroku I. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 30 Ca 146/2002, 30 Ca 189/2002, ze dne 19. dubna 2003 **zamítá.**

II. Ve výroku II. se kasační stížností napadený rozsudek **zrušuje** a žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubice ze dne 1. 8. 2002, č. j. OSS 32/2000/1457, 1764/Já se **odmítá**.

III. Výroky III. a IV. téhož rozsudku se zrušují.

IV. Krajský úřad Pardubického kraje je povinen **zaplatit** žalobcům na náhradě nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu, **8871 Kč** do tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku, a to do rukou JUDr. Sylvy Rychtalíkové, advokátky se sídlem v Praze 10, Kodaňská 521/57.

V. Stěžovatelé Mgr. J. H. a Mgr. J. H. jsou povinni **zaplatit** žalobcům na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti **575 Kč** do tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku, a to do rukou JUDr. Sylvy Rychtalíkové, advokátky se sídlem v Praze 10, Kodaňská 521/57.

VI. Žalobci S. K. a F. M. jsou povinni **zaplatit** stěžovatelům na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti **3000 Kč** do tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím bývalého Okresního úřadu Pardubice ze dne 27. 6. 2002, č. j. OkÚ/10692/36/02RRR/Kř bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubice ze dne 27. 3. 2002, č. j. OSS 32/2000/1457, 1764/2001/Já, jímž byla podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) dodatečně povolena změna stavby objektu čp. 623 na st.p. č. 737/2 v k.ú. P. a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím Magistrátu města Pardubice ze dne 1. 8. 2002, č. j. OSS 32/2000/1457, 1764/2001/Já bylo povoleno užívat změnu stavby nebytového objektu čp. 623 na st.p. č. 732/2 v k.ú. P.

Proti rozhodnutí bývalého Okresního úřadu Pardubice ze dne 27. 6. 2002, č. j. OkÚ/10692/36/02RRR/Kř, ve spojení s rozhodnutím Magistrátu města Pardubice ze dne 27. 3. 2002, č. j. OSS 32/2000/1457, 1764/2001/Já, podali žalobci žalobu, v níž zejména namítali, že nepovolenými stavebními úpravami bylo zasaženo do štítové zdi domu čp. 239, když stavebníci v rozporu se schválenou projektovou dokumentací do ní osadili čtyři kusy průvlaků a to bez vědomí a jakéhokoliv souhlasu vlastníků domu čp. 239. V této souvislosti namítali, že dle skutečného provedení stavby přebírá část zatížení stropních konstrukcí štítová zeď domu čp. 239, u níž není znám stav základových konstrukcí a tudíž se cítí stavbou ohroženi. Vzhledem k tomu žalobci navrhovali zrušit žalovaná rozhodnutí.

Proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubice ze dne 1. 8. 2002, č. j. OSS 32/2000/1457, 1764/Já podali žalobu žalobci S. K. a F. M., přičemž zejména namítali, že ač byli účastníky řízení o odstranění stavby nepovolených stavebních úprav při změně stavby v domě čp. 623, žalovaný s nimi jako s účastníky kolaudačního řízení nejednal, i když věc znal z úřední činnosti. V této souvislosti žalobci tvrdili, že byli zkráceni na svých právech, zvláště když jde o stavbu nebezpečnou z hlediska její statiky, čímž je ohrožena i statika domu čp. 239. Tuto námitku ale v kolaudačním řízení nemohli uplatnit, neboť s nimi jako s účastníky řízení žalovaný odmítl jednat. Vzhledem k tomu navrhovali, aby krajský soud žalované kolaudační rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

K oběma žalobám společně se vyjádřily zúčastněné osoby tak, že při realizaci předmětné stavby došlo k rozdílu oproti stavebnímu povolení při uložení ocelových nosníků do zdiva mezi sousedícími objekty, přičemž podle znaleckého posudku jimi provedená změna stavby neohrožuje dům žalobců. Zda byly nosníky uloženy do zdi vlastní, společné či zdi přináležející k objektu žalobců, je přitom dle tvrzení zúčastněných osob nerozhodné, neboť žalobci prý k tomu dali souhlas při jednání dne 18. 9. 2000.

O žalobách rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 15. dubna 2003, č. j. 30 Ca 146/2002, 30 Ca 189/2002 (kdy za situace, že obě samostatné žaloby směřovaly proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisela, tato krajský soud spojil ke společnému projednávání) tak, že žalobu proti rozhodnutí ve věci dodatečného povolení změny stavby zrušil a věc vrátil žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje v Pardubicích k dalšímu řízení, a žalobu proti kolaudačnímu rozhodnutí zrušil a věc vrátil Magistrátu města Pardubice k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podaly zúčastněné osoby (Mgr. J. H. a Mgr. J. H. - dále jen „stěžovatelé“) kasační stížnost. Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl stěžovatelům doručen dne 22. 5. 2003 (zjištěno z doručenky založené v soudním spise), kasační stížnost byla podána osobně dne 4. 6. 2003, soudní poplatek byl zaplacen. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelé mají oba vysokoškolské právnické vzdělání.

Kasační stížnost je spojena s návrhem na přiznání odkladného účinku.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelé uplatňují důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a to nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, dále podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a to zmatečnost řízení před soudem v tom, že chyběly podmínky řízení a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a v jiné vadě řízení, když taková vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatelé především (ve spojení s důvodem dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) uvádí, že v projektové dokumentaci je přesně zobrazeno na č.l. 5, 16, 17 uložení nosníků, tato dokumentace byla schválena, rozhodnutí o stavebním povolení nabylo právní moci a nelze je dodatečně zpochybňovat tím, že měla být řešena otázka vlastnictví zdi mezi oběma objekty. Protože nebyly provedeny žádné změny ohledně vetknutí 4 nosníků proti projektové dokumentaci, nebyla také tato otázka řešena v rozhodnutí o dodatečném povolení č. j. OSS 32/2000/1457, 1764/2001/Já ze dne 1. 8. 2001. K důvodům dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. potom stěžovatelé především uvádí, že v předmětném řízení jsou jako vlastníci domu čp. 239 aktivně legitimování pouze F. M. a S. K., nikoliv však již Ing. arch. J. K.l, který je pouze spoluvlastníkem poz. parc.č. 737/4 v k.ú. P., která přiléhá v zadní části k oběma domům čp. 623 a 239. Dále stěžovatelé uvádí, že se krajský soud nezabýval tím, zda žaloba byla podána včas a nedošlo na straně žalobců ke zmeškání lhůty, a konečně poukazují na pochybení krajského soudu spočívající v tom, že soud jednal i když nebyl zaplacen soudní poplatek ve správné výši (celý). Pokud jde o důvody dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tady stěžovatelé poukazují na to, že o žalobě proti Okresnímu úřadu Pardubice nebyla vyrozuměna Z. K., žaloba proti Magistrátu města Pardubic (ve věci kolaudačního rozhodnutí) nebyla doručena žalovanému, stěžovatelům byla předána v jednom výtisku při jednání krajského soudu 8. 4. 2003, jednotlivým stranám sporu, včetně osob zúčastněných na řízení, nebylo umožněno seznámit se všemi podklady, neboť soud obdržel

přílohový spis stavebního úřadu 30 minut před jednáním, konaným dne 8. 4. 2003, o čemž soudce informoval přítomné, soud se nezabýval návrhem žalobců na provedení výslechu účastníků a rovněž odmítl důkazní návrhy ze strany stěžovatelů s tím, že jako osoby zúčastněné žádné návrhy předkládat nemohou. Konečně stěžovatelé krajskému soudu vytýkají, že zrušil rozhodnutí o dodatečném povolení stavby v celém rozsahu, ačkoliv žalobci v žalobě uvádějí námitky pouze ohledně uložení ocelových nosníků.

Pokud jde o žádost o přiznání odkladného účinku, stěžovatelé ji odůvodňují naplněním zákonných důvodů.

Stěžovatelé s ohledem na uváděné skutečnosti navrhují, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 4. 2003, č. j. 30 Ca 146/2002, 30 Ca 189/2002 a současně rozhodl o zastavení řízení v souladu s ust. § 47 písm. c) s. ř. s., případně aby rozhodl o odmítnutí návrhu v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. b), c) s. ř. s. V případě, že by se Nejvyšší správní soud s tímto návrhem neztotožnil, stěžovatelé navrhují, aby napadený rozsudek Krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Pokud jde o vyjádření dalších účastníků řízení o kasační stížnosti, žalovaný Krajský úřad Pardubického kraje se ve svém vyjádření ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku a ponechává věc k posouzení a rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu. Žalobci ve svém vyjádření ke kasační stížnosti se taktéž ztotožňují s obsahem a závěry napadeného rozsudku, nesouhlasí s argumenty stěžovatelů, mají za to, že kasační stížnost je nedůvodná a navrhují, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Stěžovatelé ve své replice k vyjádření žalobců znovu zdůrazňují, že ocelové nosníky byly do předmětné dělící zdi mezi oběma objekty vetknuty v souladu se stavebním povolením, aniž proti tomu žalobci před vydáním stavebního povolení vznesli námitky. Vetknutí nosníků do dělící zdi tak nebylo třeba povolovat dodatečným povolením ze dne 1. 8. 2001, a dodatečným povolením ze dne 27. 3. 2002 se jen konstatuje, že jsou nosníky vetknuty do dělící zdi o cca 10,5 cm oproti schválené projektové dokumentaci. Z toho vyplývá, že původní projektová dokumentace s vetknutím nosníků do dělící zdi počítala. Žalobci neměli námitky ani k vlastnictví dělící zdi, a to až do podání návrhu na kolaudaci, kdy se již stavební úřad neměl takovou námitkou zabývat. Stěžovatelé jako osoby zúčastněné neměli možnost se před jednáním seznámit se všemi podklady pro rozhodnutí, nebylo jim umožněno klást otázky účastníkům řízení. S ohledem na uvedené stěžovatelé trvají na návrhu, který učinili v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili ve své kasační stížnosti.

Kasační stížnost je zčásti důvodná.

V případě žaloby proti rozhodnutí ve věci dodatečného povolení změny stavby objektu čp. 623 (v řízení vedeném jako řízení o odstranění stavby pro rozpor se stavebním povolením, spočívajícím v nepovolených stavebních úpravách) byl její podstatou nesouhlas žalobců s postupem orgánů veřejné správy, a to vzdor jimi uplatněným námitkám, stran osazení čtyř ocelových nosníků do jejich štítové zdi, kdy byla využita stavba žalobců bez jejich souhlasu ve prospěch stavby manželů H. a tím došlo k neoprávněnému zásahu do vlastnického práva žalobců.

Krajský soud při posouzení této právní otázky podle názoru Nejvyššího správního soudu správně dovodil, že takovéto námitky, jsou-li uplatněny v řízeních podle stavebního zákona, jsou vždy pro posouzení věci zásadní. Nelze se tudíž ztotožnit se závěrem žalovaného, že je-li účel stavby realizován na základě platného stavebního povolení, odchylné osazení ocelových nosníků v rozporu s původní ověřenou projektovou dokumentací je jen jakýsi odlišný stavebně technický zásah, který nic nemění na tom, že právo na provedení takového zásahu vzniklo právní mocí původního stavebního povolení. Naopak i podle názoru Nejvyššího správního soudu zásah do středové zdi, odlišný od zásahu předpokládaného původní projektovou dokumentací, vytvořil novou situaci, v níž bylo, v rámci řízení o odstranění stavby jako svou povahou nového řízení, nutno posoudit i příp. nové námitky a bylo tedy nutno i v tomto řízení se zabývat mj. oprávněností stavebníků zasáhnout do středové zdi. Za situace, kdy žalovaný v napadeném rozhodnutí reflektuje odchylné osazení nosníků v rozporu s původní projektovou dokumentací, se potom tvrzení stěžovatelů, uvedené v kasační stížnosti, že „protože nebyly provedeny žádné změny ohledně vetknutí 4 nosníků proti projektové dokumentaci, nebyla také tato otázka řešena v rozhodnutí o dodatečném povolení č. j. OSS 32/2000/1457, 1764/2001/Já ze dne 1. 8. 2001“ jeví jako ryze účelové, neboť sami stěžovatelé v následně podané replice k vyjádření žalobců ke kasační stížnosti uvedli, že „vetknutí nosníků do dělící zdi tak nebylo třeba povolovat dodatečným povolením ze dne 1. 8. 2001, a dodatečným povolením ze dne 27. 3. 2002 se jen konstatuje, že jsou nosníky vetknuty do dělící zdi o cca 10,5 cm oproti schválené projektové dokumentaci“. Z takto rekapitulovaného je zřejmé, že v postupně doplňovaném stavebním řízení byla zcela zjevně reflektována změna osazení předmětných ocelových nosníků oproti původně ověřené projektové dokumentaci ve spojení s původním stavebním povolením, a to výslovně ve spojení s dodatečným povolením ze dne 27. 3. 2002, potvrzeným rozhodnutím ze dne 27. 6. 2002. Při tomto rozhodování v r. 2002 (které svou povahou bylo řízením o odstranění stavby) tak ve vztahu k předmětnému odchylnému osazení ocelových nosníků zcela zjevně šlo o dodatečné povolování, resp. povolení této změny. Za této situace tedy bylo nutno znovu zkoumat zda jsou splněny všechny podmínky pro dodatečné povolení. Proto se také Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že orgány veřejné správy nepostupovaly v předmětném řízení o odstranění stavby v souladu s § 137 odst. 2 stavebního zákona, ačkoliv tak postupovat měly, neboť v případě oprávněnosti námitek žalobců, že středová zeď je v jejich výlučném spoluvlastnictví, aniž by došlo k narovnání vztahů mezi nimi a stavebníky, nebylo by možno předmětnou stavbu vůbec dodatečně povolit.

Námitku stěžovatelů, že napadené rozhodnutí krajského soudu je nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení tedy Nejvyšší správní soud neshledal jako opodstatněnou.

K postupu soudu při rozhodování o předmětné žalobě se vztahují i námitky stěžovatelů stran důvodů kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., při namítané zmatečnosti řízení spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení. Pokud jde o námitku, že v předmětném řízení jsou jako vlastníci domu čp. 239 aktivně legitimování pouze F. M. a S. K., nikoliv však již Ing. arch. J. K., který je pouze spoluvlastníkem poz. parc. č. 737/4 v k.ú. P., která přiléhá v zadní části k oběma domům čp. 623 a 239, je třeba vyjít především z § 65 odst. 1 s. ř. s. a dále i z toho, že předmětné řízení rozhodnutí žalovaného správního orgánu Ing. arch. J. K. za účastníka správního řízení označilo, a tudíž byl i tento žalobce, vedle žalobců - vlastníků domu, legitimován tvrdit, že byl na svých právech zkrácen v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu. Pokud stěžovatelé uvádí, že se krajský soud nezabýval tím, zda

žaloba byla podána včas a nedošlo na straně žalobců ke zmeškání lhůty, k tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že jestli-že se krajský soud zabýval věcí meritorně, musel nejprve dospět ke zjištění, že žaloba byla podána včas. Opodstatnění závěru, že žaloba byla podána včas dovozuje Nejvyšší správní soud rovněž ze spisu krajského soudu, z něhož vyplývá, že žalované rozhodnutí bylo zástupci žalobců doručeno 4. 7. 2002 a žaloba došla poštou krajskému soudu 5. 9. 2002. I když obálka zásilky ve spisu založena není, nevidí Nejvyšší správní soud důvod zpochybňovat skutečnost, že k poštovní přepravě musela být daná zásilka podána nejpozději den předcházející, tj. 4. 9. 2002 (žaloba je datována dnem 2. 9. 2002). Konečně k námitce stěžovatelů, že soud pochybil v tom, že jednal i když nebyl zaplacen soudní poplatek ve správné výši (celý), Nejvyšší správní soud poukazuje na ust. § 9 odst. 4 zákona o soudních poplatcích, které dává soudu v určitých případech možnost jednat i při nezaplacení soudního poplatku. Takovým případem je i situace, kdy již soud začal jednat o věci samé, což byl právě posuzovaný případ.

Námitku stěžovatelů, že napadené rozhodnutí krajského soudu bylo vydáno ve zmatečném řízení pro chybějící podmínky řízení tedy Nejvyšší správní soud také neshledal jako opodstatněnou.

Pokud jde o námitky stěžovatelů ve spojení s důvody dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tady stěžovatelé poukazují nejprve na to, že o žalobě proti Okresnímu úřadu Pardubice nebyla vyrozuměna Z. K. K tomu Nejvyšší správní soud ze spisu neshledal, že Z. K. měla postavení účastníka řízení před soudem, a stejně tak nevystupovala v postavení zúčastněné osoby. K námitce, že nebylo umožněno seznámit se všemi podklady, neboť soud obdržel přílohový spis stavebního úřadu 30 minut před jednáním, konaným dne 8. 4. 2003, o čemž soudce informoval přítomné, je třeba poznamenat, že účastníci vystupovali jako účastníci předchozích správních řízení, kde právo nahlédnout do správního spisu nejen měli, ale také ho využívali. Stejně tak ze spisu krajského soudu vyplývá, že právo nahlédnout do spisu krajského soudu stěžovatelé dostali a využili, a to 2. dubna 2003. Ve věci námitky, že se soud se nezabýval návrhem žalobců na provedení výslechu účastníků a rovněž odmítl důkazní návrhy ze strany stěžovatelů s tím, že jako osoby zúčastněné žádné návrhy předkládat nemohou, je třeba poukázat na § 49 s. ř. s., v jehož smyslu přísluší uvážit a rozhodnout předsedovi senátu, které otázky jsou podle mínění soudu pro rozhodnutí určující a v této souvislosti také udělit či neudělit souhlas ke kladení otázek účastníkům. Tomu koresponduje i rozsah práv a režim uplatnění práv osob zúčastněných na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. K námitce stěžovatelů, že krajský zrušil rozhodnutí o dodatečném povolení stavby v celém rozsahu, ačkoliv žalobci v žalobě uvádějí námitky pouze ohledně uložení ocelových nosníků, je třeba poznamenat, že za použití § 152 o. s. ř., ve spojení s § 64 s. ř. s., má soud rozhodovat o celé projednávané věci. Jen o její části může rozhodovat tehdy, je-li to účelné. V daném případě se pro souvislosti, vyplývající z předmětného rozhodnutí žalovaného i Nejvyššímu správnímu soudu jeví správné, že krajský soud rozhodl o celé projednávané věci.

V případě žaloby proti kolaudačnímu rozhodnutí Magistrátu města Pardubice, kdy podali žalobu žalobci S. K. a F.M., byly její podstatou námitky žalobců, že ač byli účastníky řízení o odstranění stavby nepovolených stavebních úprav při změně stavby v domě čp. 623, žalovaný s nimi jako s účastníky kolaudačního řízení nejednal, i když věc znal z úřední činnosti, a tak byli zkráceni na svých právech, neboť nemohli uplatnit příslušné námitky v kolaudačním řízení.

Krajský soud (poté co se vypořádal s tím, že žalobci jsou účastníky kolaudačního řízení podle § 78 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, neboť se předmětná dělící zeď nachází

na stavební parcele žalobců č. 737/1) dospěl k závěru, že opomenutí účastníků řízení před správním orgánem I. instance, včetně nedoručení rozhodnutí těmto účastníkům, nemá či nemělo vliv na právní moc rozhodnutí v něm vydaného, žalobci byli oprávněni žalobu podat i proti takovémuto prvoinstančnímu rozhodnutí, a předmětné opomenutí účastníků řízení před správním orgánem soud označil za vadu řízení, pro kterou dané rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle názoru Nejvyššího správního soudu v tomto případě krajský soud sice vyložil správně otázku účastenství žalobců v kolaudačním řízení, na druhé straně však nevyložil správně podmínky přípustnosti žaloby ve správním soudnictví. S ohledem na ust. § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s. lze za přípustnou považovat žalobu jen za podmínky vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zákon.. To zákonitě platí i pro případ, že byl účastník správního řízení opomenut a nebylo mu doručeno příslušné rozhodnutí (v tom mj. spočívá rozdíl dnešní úpravy od úpravy obsažené v ust. § 250 b) o. s. ř. ve znění platném a účinném do 31. 12. 2002). V této souvislosti je třeba poznamenat, že i správní řád je standardně vykládán tak, že při „odnětí“ možnosti účastnit se řízení, vyúsťujícím v nedoručení rozhodnutí ve věci, lze nadále nápravu stále zjednat použitím řádného opravného prostředku (srov. Vopálka,V., Šimůnková,V., Šolín,M.: Správní řád, komentář, C. H. Beck Praha 1999, poznámky k ust. §§ 14, 52 a 62).

Za dané situace tak krajský soud neměl o předmětné žalobě jednat meritorně, nýbrž ve spojení s tím měl ve smyslu §§ 5, 46 odst. 1 písm. d) a 68 písm. a) s. ř. s. žalobu odmítnout. Vzhledem k tomu také Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu ve vztahu k této žalobě ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a současně rozhodl o odmítnutí tohoto žalobního návrhu.

V tomto ohledu šel Nejvyšší správní soud, s přihlédnutím k ust. § 109 odst. 3 text za středníkem s. ř. s., nad rámec žalobních důvodů uplatněných stěžovateli v kasační stížnosti, když zmíněný nedostatek shledal jako nedostatek podmínek řízení vedoucí ke zmatečnosti řízení. Za této situace již potom nepovažoval Nejvyšší správní soud za nutné se zabývat námitkami stěžovatelů, které ve své kasační stížnosti směřovali právě k té části rozhodování krajského soudu, která souvisela s rozhodováním o žalobě ve vztahu k předmětnému kolaudačnímu rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná a proto rozhodl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) tak, jak je uvedeno ve výroku.

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud zrušil výrok II. napadeného rozsudku a předmětnou žalobu odmítl, neboť měla být odmítnuta již v řízení před krajským soudem, zrušil Nejvyšší správní soud i výrok III. napadeného rozsudku, kterým se žalobcům ukládalo zaplatit České republice soudní poplatek 2 000 Kč, což odpovídalo výši soudního poplatku vztáhnutelného k žalobě proti kolaudačnímu rozhodnutí. Při zaplacení tohoto poplatku by tak pro nynější odmítnutí žaloby přicházelo v úvahu vrácení soudního poplatku v uvedené částce, a proto za situace, kdy ze spisu nevyplývá, že byl již tento poplatek zaplacen, Nejvyšší správní soud povinnost zaplatit jej zrušil.

O nákladech řízení, které předcházelo zrušení rozhodnutí krajského soudu rozhodl Nejvyšší správní soud nejprve tak, že výrok o nich, označený jako III., nejprve zrušil, a následně podle § 109 odst. 2 s. ř. s., s ohledem na nyní toliko částečný úspěch žalobců (ve spojení s žalobou proti rozhodnutí ve věci dodatečného povolení změny stavby objektu čp. 623) rozhodl tak, že jim přiznal právo na náhradu pouze poměrné části nákladů. Přiznal tak náhradu sestávající z částky 3000 Kč za soudní poplatky, dále nákladů právního zastoupení v jedné věci při zastoupení více osob ve výši 4200 Kč (§ 11 a 17 odst. 2 vyhl. č. 484/2000 Sb.) a z náhrady hotových výdajů, a to režijních paušálů ve výši 225 Kč (3 x 75 Kč - § 11 a 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), jízdného 1146 Kč za cestu osobním automobilem ze sídla advokátky k procesnímu soudu do Hradce Králové a zpět a náhrady za promeškaný čas ve výši 300 Kč (6 půlhodin po 50 Kč) tedy celkem 8871 Kč. Přitom povinnost zaplatit uvedenou částku na náhradě nákladů řízení uložil jmenovitě žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje.

O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl potom Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že za situace, kdy žalobci i stěžovatelé měli úspěch částečný, přiznal soud účastníkům právo na náhradu poměrné části nákladů, a to žalobcům ve výši jedné poloviny nákladů právního zastoupení v řízení o kasační stížnosti, tj. polovinu odměny za podání kasační stížnosti z 1000 Kč, tedy 500 Kč a režijní paušál za jeden úkon právní služby, 75 Kč, tedy celkem 575 Kč, a stěžovatelům ve výši jedné poloviny uhrazených soudních poplatků z 6000 Kč, tedy 3000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 18. 9. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu